

Doordeweeks

Praten met mijn printer

Ze zitten er al zeker zo'n jaar of 18, op de hoek van de Deldensestraat en de Violierstraat, en zolang kom ik er zelf denk ik ook al over de vloer. In de beginjaren was het nog een echte kopieerwinkel – met een hele serie kopieerapparaten op een rij. Bij elke machine stond dan wel iemand grote stapels fotokopietjes, foldertjes of scripties te produceren. Zelfbediening met een bekertje koffie erbij. En dat draaide maar door. Copytex. Kopie na kopie na kopie.

En als ik zeg '18 jaar' heb ik het ook over minstens evenzoveel interne verbouwingen. Onrustig? Nee, groei. Telkens meegroeien, niet alleen met de ontwikkelingen in de kopieermarkt maar ook met het toenemende aantal klanten. Andere consumentenwensen, verschuivingen in productmogelijkheden en de opmars van digitaal printen. Telkens opnieuw creatief spelen met je beschikbare ruimte. Weer een andere opstelling, zowel aan de ene als aan de andere kant van de toonbank. Maar ja, hoe vaak kun je een wandje nog verplaatsen binnen je bestaande vier muren? Dat houdt een keer op. Die jas wordt je echt een keer te klein.

Vorige week had ik voor een klant een aantal boekjes nodig, fullcolour, op mooi papier. Met zo'n handig, elegant spiraalruggetje. Het digitale bestandje had ik de middag ervoor al naar Copytex gemaïld en nu kon ik de boekjes ophalen in de winkel.

Ik stapte de klantenruimte binnen en zag dat er iemand achter de balie stond. (Gelukkig maar. Op die balie staat namelijk een bel, zo'n soort hotelbel waar je een tik op moet geven. Ik voel mij altijd zo opgelaten als ik dat doe – dat ding klinkt zó schel, het lijkt dan net alsof ik ontzettend ongeduldig ben.) Ik zei waar ik voor kwam. Twee tellen later kwam Sander Herman zelf al aanlopen, met mijn bestelling én zijn kamerbrede glimlach. 'Februari' zei hij plompverloren. 'Februari...' herhaalde ik. Wat een karakteristiek gesprek voor een kopieerbedrijf, dacht ik bij mezelf. 'Hoe bedoel je?'

'We gaan eindelijk verhuizen' antwoordde hij en zette mijn doos met boekwerkjes op de toonbank. 'Medio februari 2009, naar de Smirnoffweg in Almelo Noord. Veel groter, volop ruimte voor grotere opdrachten. En lekker veel parkeerruimte.'

Met Sanders betrokkenheid bij de Almelse Profronde in gedachten zei ik: 'Parkeerruimte? Ik dacht dat jouw klanten altijd allemaal op de fiets kwamen.'

Hij keek me meewarig aan. Toen zei hij hoofdschuddend: 'Wat je heb je toch ook een niét te kopiëren gevoel voor humor...'